

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 667/2024-49

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Olosom, Karola Kašjaka 1, Rajecké Teplice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/64/2022 z 24. októbra 2023 takto

rozhodol:

- Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/64/2022 z 24. októbra 2023 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Tdo/64/2022 z 24. októbra 2023 **zrušuje**.
- Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **485,12 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. februára 2024 domáhal vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, základného práva zaručeného čl. 49 ústavy a základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 36T/97/2017 z 2. mája 2019, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/65/2019 z 5. novembra 2019 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/64/2022 z 24. októbra 2023. Sťažovateľ navrhoval, aby ústavný súd zrušil rozsudok okresného súdu,

rozsudok krajského súdu a uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 667/2024-22 z 18. decembra 2024 prijal na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy uznesením najvyššieho súdu. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Skutkové východiská

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, prečinu neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný (nepodmienečný) trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov a úhrnný trest zákazu pobytu v okrese Žilina vo výmere 2 rokov. Okresný súd zaviazal sťažovateľa nahradiť poškodenému škodu vo výške 970 eur.

4. Sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom tak, že odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol a súčasne na odvolanie prokurátora zrušil výrok prvostupňového rozsudku o treste a spôsobe jeho vykonania, pričom (pri nezmenenom výroku o vine a výroku o náhrade škody) vo veci rozhodol tak, že sťažovateľovi uložil úhrnný (nepodmienečný) trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a úhrnný trest zákazu pobytu v okrese Žilina vo výmere 2 rokov.

5. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd tak, že podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa odmietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu z 24. októbra 2023 namieta, že dovolací súd opomenul vo svojom rozhodnutí dovolacie námietky sťažovateľa a akceptoval tak vady rozhodnutí a konaní krajského súdu a okresného súdu, ktoré boli svojou povahou ústavného charakteru. Išlo predovšetkým o námietku sťažovateľa o nezohľadnení predchádzajúceho odsúdenia sťažovateľa súdom pri rozhodovaní o vine a treste vzhľadom na to, že sťažovateľ bol rakúskym súdom právoplatne odsúdený rozsudkom Landesgericht Korneuburg sp. zn. 505 Hv 80/2017k z 22. augusta 2017. Sťažovateľ tiež okrem iného v odôvodnení ústavnej sťažnosti namieta, že sa dovolací súd nedostatočne vysporiadal s námietkou sťažovateľa o porušení jeho základného práva na obhajobu v zmysle čl. 50 ods. 3 ústavy.

IV.

Vyjadrenie najvyššieho súdu a replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

7. K tvrdeniu sťažovateľa o tom, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu, najvyšší súd cituje zo s. 7 – 8 napádaného

uznesenia, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ uvedenú námietku uplatnil už v skoršom dovolaní, ktoré bolo najvyšším súdom odmietnuté. Najvyšší súd cituje z odôvodnenia svojho skoršieho rozhodnutia, z ktorého je zrejmé, že v čase obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa v Rakúskej republike mal sťažovateľ ustanoveného obhajcu, pričom počas tohto obdobia nebol v posudzovanom trestnom konaní na území Slovenskej republiky vykonaný žiaden procesný úkon vyžadujúci si osobnú prítomnosť sťažovateľa. Z tohto dôvodu bolo od 17. júla 2018 do 29. marca 2019 pre neprítomnosť sťažovateľa súdom prvého stupňa prerušené trestné stíhanie. Sťažovateľ vo vzťahu k tejto dovolacej námietke neuviedol žiadnu konkrétnu skutočnosť, ktorá by mala zakladať porušenie jeho práva na obhajobu v prípravnom konaní zásadným spôsobom. Sťažovateľ nešpecifikoval žiaden úkon, ktorý by sa v danom období uskutočnil a ktorého sa z dôvodu vazobného stíhania v Rakúskej republike nemohol zúčastniť, ani inú skutočnosť naplňajúcu dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z už uvedeného je zrejmé, že dovolací súd sa predmetnou dovolacou námietkou dostatočne zaoberal a vzhľadom na to, že ju sťažovateľ uplatnil už vo svojom predchádzajúcom dovolaní, ktoré bolo najvyšším súdom odmietnuté, nebol dôvod z hľadiska princípu právnej istoty na ňu reagovať iným spôsobom.

8. K námietke sťažovateľa o nezohľadnení jeho predchádzajúceho odsúdenia rakúskym súdom poukazuje najvyšší súd na s. 8 – 9 napadnutého uznesenia, kde sa uvedenou námietkou sťažovateľa zaoberal. Najvyšší súd uvádza, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom neuviedol, ako konkrétne malo byť jeho predchádzajúce odsúdenie zohľadnené. Súvisiaca argumentácia sťažovateľa je len zopakovaním jeho dovolacej argumentácie, s ktorou sa už najvyšší súd vysporiadal. Najvyšší súd pre úplnosť poukázal na neprípustnosť uloženia spoločného trestu za všetky čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu s poukazom na § 41 ods. 4 Trestného zákona a čl. 3 ods. 3 a 4 rámcového rozhodnutia Rady č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii [Ú. V. EÚ L 327, 5. 12. 2008 (ďalej len „rámcové rozhodnutie“)]. Aj z uvedeného je potom zrejmé, že zohľadnenie predchádzajúceho odsúdenia rakúskym súdom v rámci predmetného trestného konania vo forme uloženia spoločného trestu nie je možné a z tohto dôvodu najvyšší súd uzavrel, že konajúce súdy postupovali správne, keď sťažovateľovi spoločný trest vo vzťahu k predchádzajúcemu odsúdeniu rakúskym súdom neukladali.

9. Najvyšší súd navrhol ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

IV.2. Replika sťažovateľa:

10. Sťažovateľ plne zotrval na obsahu a argumentácii uvedenej v ústavnej sťažnosti. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti mal zaujať značne redukujúci a zužujúci postoj k právam obvineného a súčasne k povinnostiam orgánov činných v trestnom konaní a súdu v trestnom konaní vo vzťahu k postaveniu obvineného. K porušeniu práva na obhajobu sťažovateľ uvádza, že v konaní síce mal ustanoveného obhajcu *ex officio*, tento ho však nekontaktoval (ani osobne, ani písomne) napriek jeho dopytom a žiadosťiam. Obhajoba prostredníctvom obhajcu *ex officio* bola v podstate iba formálna, nie však účinná a reálna. O uvedených skutočnostiach a neplnení si základných povinností obhajcu pritom informoval súd, ktorý však nevykonal nápravu a neustanovil mu iného obhajcu *ex officio* a ani neurobil žiadne iné opatrenia na to, aby mal zabezpečený reálny výkon obhajoby. K uvedenej námietke sa najvyšší súd ako dovolací súd nevyjadril. Počas výkonu trestu

v Rakúskej republike reálne nemal žiadnu možnosť realizovať práva na obhajobu, napríklad osobnou účasťou na procesných úkonoch, nazeraním do spisu, písomnou argumentáciou, vykonaním návrhov na vykonanie dokazovania. Konajúci súd mal mať priamu vedomosť o tejto situácii. Neexistuje ústavne relevantný dôvod na ospravedlnenie pasívneho postoja a tomu zodpovedajúceho postupu súdov. Uvedeným konaním a postupom konajúcich súdov malo dôjsť k porušeniu zásady rovnosti zbraní a zásady férového (spravodlivého) procesu v neprospech sťažovateľa. Sťažovateľ rovnako poukázal na to, že všeobecné súdy žiadnym spôsobom nezohľadnili jeho predchádzajúce odsúdenie rakúskym súdom, a to ani pri určovaní výmery trestu, hoci o ňom mali vedomosť.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Podstata podanej ústavnej sťažnosti smeruje k námietke sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu a nedostatku odôvodnenia napadnutého uznesenia, pokiaľ ide o nezohľadnenie predchádzajúceho odsúdenia sťažovateľa súdom pri rozhodovaní o vine a treste vzhľadom na to, že sťažovateľ bol rakúskym súdom právoplatne odsúdený rozsudkom Landesgericht Korneuburg sp. zn. 505 Hv 80/2017k z 22. augusta 2017.

12. Ústavný súd v rámci všeobecných východísk dodáva, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 67/2023, III. ÚS 435/2023, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 37/2023, III. ÚS 67/2023, III. ÚS 435/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť (spojitosť) rozhodnutí okresného súdu, krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva na obhajobu, ústavný súd sa zaoberal pravdivosťou závažného tvrdenia sťažovateľa, že mu nebolo umožnené nahliadať do vyšetrovacieho spisu a zúčastňovať sa na vyšetrovacích úkonoch. Podľa tvrdení sťažovateľa mal o uvedených skutočnostiach a neplnení si základných povinností obhajcu informovať orgány činné v trestnom konaní a súd, ktoré však nevykonali nápravu a neustanovili mu iného obhajcu *ex officio* a ani neurobili žiadne iné opatrenia na zabezpečenie reálneho výkonu obhajoby.

14. K uvedeným tvrdeniam sťažovateľa ústavný súd uvádza, že z obsahu vyšetrovacieho a súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ bol vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike od 9. júla 2017 do 15. januára 2019. Obžaloba spolu s trestným rozkazom mu boli riadne doručené 2. februára 2018. V čase výkonu trestu odňatia slobody v Rakúskej republike mal sťažovateľ ustanoveného obhajcu *ex officio*, pričom počas celého tohto obdobia nevykonali orgány činné v trestnom konaní ani súd žiaden úkon, ktorého by sa mal sťažovateľ zúčastniť. Dôležitým je aj fakt, že v období od 17. júla 2018 do 29. marca 2019 bolo trestné stíhanie súdom prvého stupňa práve pre neprítomnosť sťažovateľa prerušené. Ústavný súd preskúmaním vyšetrovacieho a súdneho spisu nezistil, aby sa v nich nachádzala akákoľvek žiadosť sťažovateľa adresovaná súdu alebo orgánom činným v trestnom konaní na účely vykonania potrebného opatrenia z dôvodu porušovania práv sťažovateľa na obhajobu. Takýto dôkaz ani sťažovateľ nepredložil. Rovnako ústavný súd poznamenáva, že vo vyšetrovacom spise sa nachádza záznam o preštudovaní vyšetrovacieho spisu

zo 16. júna 2017, ktorého sa sťažovateľ osobne zúčastnil, o čom svedčí vlastnoručný podpis sťažovateľa na predmetnom zázname. Na margo uvedeného ústavný súd dodáva, že o možnosti preštudovania si vyšetrovacieho spisu bol sťažovateľ pôvodne vyrozumieť 29. mája 2017, pričom 12. júna 2017 telefonicky požiadal vyšetrovateľa o zmenu termínu tohto úkonu na 16. jún 2017 z dôvodu pracovných povinností, čomu vyšetrovateľ vyhovel. Uvedené skutočnosti vyplývajú zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo 16. júna 2017, ktorý je obsahom vyšetrovacieho spisu.

15. Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd sa s námietkou sťažovateľa o porušení práva na obhajobu dostatočne vysporiadal a v tomto smere je rozhodnutie najvyššieho súdu ústavne konformné, nemajúce znaky arbitrárnosti. Najvyšší súd sa tvrdením sťažovateľa o porušení jeho práva na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť nemožnosťou vykonávania práv obvineného a nemožnosťou preštudovania vyšetrovacieho spisu, zaoberal na s. 7 napádaného uznesenia, kde okrem iného poukázal na svoje skoršie rozhodnutie, ktorým rozhodoval o rovnakej skoršej dovolacej námietke sťažovateľa.

16. Vzhľadom na to, že argumentačné línie naznačujúce porušenie práva na obhajobu neboli spôsobilé viesť k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľa na obhajobu v zmysle čl. 50 ods. 3 ústavy a práva sťažovateľa zaručeného čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovel. Obdobne ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti v časti namietaného porušenia práva podľa čl. 49 ústavy. Označený článok je ústavným princípom, ktorý umožňuje len zákonodarcovi, aby ustanovil, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie (bod 4 výroku tohto nálezu).

17. K sťažnostnej námietke sťažovateľa o tom, že všeobecnými súdmi nebolo zohľadnené jeho skoršie odsúdenie rakúskym súdom, ústavný súd uvádza, že je nesporné, že trestný spis na č. 1. 160 a nasl. obsahuje osvedčenie podľa rámcového rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Landesgericht Korneuburg sp. zn. 505 Hv 80/2017k z 22. augusta 2017 právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestného činu krádeže vlámaním, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov.

18. Podľa § 7b ods. 2 Trestného zákona „Právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.“.

19. Na uvedené odsúdenie je nutné v zmysle a za podmienok uvedených v § 7b ods. 2 Trestného zákona pre účely trestného konania v tejto veci, a teda i pre účely rozhodnutia o druhu a výške trestu prihliadať rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky.

20. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje nezohľadnenie svojho odsúdenia v Rakúskej republike už rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a napokon aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd dáva sťažovateľovi za pravdu, že z odôvodnenia rozhodnutí okresného súdu aj krajského súdu nevyplýva, že by súdy pri ukladaní trestu a najmaurčovaní výmery trestu predchádzajúce odsúdenie sťažovateľa zohľadnili. Dané odsúdenie spomína okresný súd len okrajovo v súvislosti s určením stupňa stráženia v rámci výkonu trestu odňatia slobody.

Nemožno poprieť, že sťažovateľ v dovolaní skutočnosť nezohľadnenia predchádzajúceho odsúdenia okresným súdom aj krajským súdom namietal, pričom najvyšší súd sa touto otázkou nezaoberal komplexne, a to z hľadiska povinnosti všeobecného súdu rozhodujúceho o uložení trestu a jeho výmere prihliadať na všetky okolnosti veci, a tým individualizovať druh a výmeru trestu v zmysle noriem Trestného zákona.

21. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa je potrebné uviesť, že ústavný súd akceptuje a opätovne potvrdzuje, že všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpovede na všetky otázky účastníka konania, musí sa však vysporiadať s tou argumentáciou, ktorá je pre prebiehajúce konanie právne relevantná alebo má pre prebiehajúce konanie podstatný význam (m. m. napr. I. ÚS 241/07, I. ÚS 155/2021, III. ÚS 196/09).

22. Novelizáciou Trestného zákona zákonom č. 397/2015 Z. z. bola, čo sa týka obsahu § 7b Trestného zákona, vykonaná transpozícia rámcového rozhodnutia Rady 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní. Cieľom uvedeného rámcového rozhodnutia je v novom trestnom konaní zohľadniť právoplatné odsúdenia súdmi iných členských štátov Európskej únie v trestnom konaní tým, že sa im priznajú rovnaké právne účinky, ako majú predchádzajúce vnútroštátne odsúdenia, kde právne účinky rozhodnutí v trestných veciach vydaných súdmi iného členského štátu Európskej únie sú viazané na účely trestného konania.

23. Účel trestného konania podľa právneho poriadku Slovenskej republiky vyplýva z § 1 Trestného poriadku, podľa ktorého: „Trestný poriadok upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené, ich páchatelia boli podľa zákona spravodlivo potrestaní a výnosy z trestnej činnosti boli odňaté, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb.“

24. Z uvedeného vyplýva, že odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie, pokiaľ ide o odsúdenie za čin, ktorý je trestný i podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, sa na účely trestného konania, ktorého jedným z účelov je aj podľa zákona spravodlivé potrestanie páchatel'a trestného činu, teda uloženie príslušného druhu a výšky trestu podľa všetkých ustanovení Trestného zákona, ktoré v konkrétnom jednotlivom prípade je potrebné zohľadniť a použiť (t. j. aj čo sa týka sprísnenej trestnej sankcie v prípadoch určitých trestných činov s ohľadom na recidívu ich páchania zo strany páchatel'a), zohľadní rovnako, ako keby išlo o odsúdenie súdom Slovenskej republiky.

25. Na základe uvedených skutočností preto musí súd rozhodujúci o ďalšom treste za iný trestný čin pri rozhodovaní o výmere a druhu trestu prihliadať i na už uvedené odsúdenie sťažovateľa v Rakúskej republike.

26. Ústavný súd k tejto časti sťažnostnej argumentácie uzatvára, že preskúmaním odôvodnenia napadnutého uznesenia v spojení s odôvodnením rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, ktoré tvoria jeden celok, dospel k záveru, že všeobecné súdy sa v okolnostiach preskúmvanej veci nezaoberali možnosťou zohľadnenia predchádzajúceho odsúdenia sťažovateľa dostatočným spôsobom. Z uvedeného dôvodu musel ústavný súd priznať tejto sťažnostnej námietke ústavnoprávnu relevanciu. Tak, ako sám sťažovateľ uviedol, nežiadal zrušiť a ani revidovať rozhodnutie rakúskeho súdu. Slovenské súdy však v každom prípade mali jasnú povinnosť zahraničné odsúdenie zohľadniť, k čomu však vôbec nedošlo. Najvyšší súd síce zaujal stanovisko

k nemožnosti uloženia súhrnného a spoločného trestu, žiadnym spôsobom sa však nevysporiadal so skutočnosťou, že predchádzajúce odsúdenie sťažovateľa bolo okresným súdom pri ukladaní trestu a určovaní jeho výmery absolútne opomenuté. Je ústavne neakceptovateľné, aby súd pri ukladaní trestu žiadnym spôsobom nezohľadnil skoršie právoplatné odsúdenie rakúskym súdom, ako aj už celý vykonaný trest v Rakúskej republike vo výmere 3 rokov. Ako sťažovateľ uviedol, trest vo výmere 5 rokov, ktorý mu bol následne uložený slovenským súdom, by sa mohol javiť nielen ako nezákonný, ale i neprimerane prísny a zjavne nenaplnajúci účel trestu. Uloženie a vykonanie trestov za majetkovú trestnú činnosť uvedenej povahy spolu v trvaní 8 rokov (3 + 5) je ústavne neakceptovateľné a v porovnaní so súdnou praxou v obdobných trestných veciach, ako aj ostatnou novelou Trestného zákona neprípustné.

27. Z týchto dôvodov je potrebné napadnuté uznesenie kvalifikovať ako arbitrárne (m. m. napr. I. ÚS 250/2014, III. ÚS 582/2021, III. ÚS 625/2022), pretože ním došlo k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

28. S prihliadnutím na uvedené závery ústavnému súdu neostalo nič iné, len napadnuté uznesenie podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušiť.

VI.

Náhrada trov konania

29. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c)]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 228,83 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu), t. j. 485,12 eur. Pokiaľ ide o repliku sťažovateľa z 3. februára 2025, ústavný súd za tento úkon právnej služby náhradu trov nepriznal, pretože replika nepriniesla nové skutočnosti alebo informácie, ktoré by ústavnému súdu neboli už skôr známe.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu